

Fortsättning om den Stora människan, och om motsvarigheter, här om motsvarigheten med stora och lilla hjärnan

4039. Vid slutet av det föregående kapitlet har det handlat om hjärtats och lungornas motsvarighet med den Stora människan, eller med himlen. Här handlar det om motsvarigheten till stora och lilla hjärnan samt de med dem förbundna märgsubstanserna. Men innan vi kommer till motsvarigheterna skall något på förhand sägas om hjärnans form i allmänhet, varifrån den härleder sig, och vad den förebildar.

4040. När hjärnan blir blottlagd från huvudskålen och från dess hinnor, visar sig där underbara vridningar och invikningar (*gyri*), i vilka de så kallade barklika substanserna är lagda. Från dessa löper de fibrer ut som utgör hjärnmärgen. Dessa fibrer går därifrån genom nerverna ut i kroppen, och utför där funktioner enligt hjärnans befallningar och gottfinnande. Allt detta är helt och hållet i överensstämmelse med den himmelska formen. Ty en sådan form är av Herren inpräglad på himlarna, och därav på allt som finns i människan, och i synnerhet på hennes stora och lilla hjärna.

4041. Den himmelska formen är häpnadsväckande och övergår helt och hållet människans förstånd, ty den ligger långt bortom de föreställningar om former, som människan någonsin kan fatta baserat på denna världens föremål eller med hjälp av ett analytiskt tänkande. Enligt denna form är alla himmelska samfund ordnade, och vad som är underbart är att en virvelrörelse äger rum allt efter formerna, men änglarna och andarna märker inte denna virvelrörelse. Det förhåller sig härmed såsom med jordens dagliga rörelse omkring sin egen axel, och den årliga rörelsen omkring solen, vilka är rörelser som de som bor på jorden inte lägger märke till. Jag har fått se hur beskaffad den himmelska formen är i den lägsta sfären. Den var sådan som formen för vridningarna som visar sig i den mänskliga hjärnan. Denna strömning eller dessa kretsformiga rörelser fick jag på ett förnimbart sätt se. Det varade några dagar. Av detta blev det uppenbart för mig att hjärnan är danad efter den form som himlens strömning har. Men det som hör till det inre där - vilket inte kan uppfattas av ögat - överensstämmer med himlens inre former, vilka är helt och hållet obegripliga. Och änglarna sade att av detta kan man förstå att människan är skapad efter de tre himlarnas former, och att en bild av himlen således är inpräglad i henne, så att människan är en liten himmel i minsta form, och att hennes motsvarighet med himlarna härleder sig därifrån.

4042. Därmed står det nu klart att genom människan allena finns ett nedstigande från himlarna till världen, och ett uppstigande från världen till himlarna. Hjärnan och dess inre är det varigenom nedstigandet och uppstigandet sker, ty där finns själva början, eller de första och yttersta ändamålen, från vilka allt i kroppen, i stort som smått, flyter fram och från vilka de härleds. Det är också därifrån som tankarna - som hör till förståndet - utgår, och böjelserna som hör till viljan.

4043. Att de än mer inre formerna, som också är de mer omfattande, inte går att

förstå, såsom just är sagt, har att göra med att när former nämns för de med sig föreställningen om rum och tid, trots att det i det inre, där himlen finns, inte finns någon upplevelse av rum och tid, eftersom dessa är hör till den naturliga världen. Istället är det tillståndvariationer och förändringar som upplevs. Men eftersom variationer och förändringar inte heller kan fattas av människan utan sådant som hör till form, såsom nyss är sagt, och inte heller utan sådant som hör till rum och tid - trots att sådant inte finns i himlarna - så kan man av detta inse, hur obegripligt sådant är, och också hur oförklarligt det är. Alla mänskliga ord, med vilka detta skulle uttalas och begripas, är inte heller anpassade för att uttrycka sådana saker, eftersom de innefattar ting i den naturliga världen. I himlarna framställs sådant genom variationer av ett himmelskt ljus, och av en himmelsk flamma från Herren, och detta i en sådan och så stor fullkomlighet, att tusen och åter tusen förnimmelser knappt kan tas emot av något förnimbart hos människan. Men det som sker i himlarna förebildas faktiskt i andarnas värld med hjälp av former till vilka formerna som visar sig i världen har en viss likhet.

4044. Förebildningar är inte annat än bilder av andliga ting i det naturliga, och när de förstnämnda på rätt sätt framställs i de sistnämnda, så är de en motsvarighet. Men den som inte vet vad det andliga är utan enbart vad det naturliga är, kan tro att sådana förebildningar och därifrån motsvarigheter inte kan finnas, ty han skulle fråga sig själv, hur något andligt kan verka in på det materiella. Men om han ville reflektera över det som varje ögonblick sker i honom själv, skulle han kunna skaffa sig en föreställning om detta, nämligen hur viljan kan verka på kroppens muskler, och åstadkomma faktiska handlingar, och också hur tanken kan verka på talorganen genom att den sätter lungorna, luftröret, strupen, tungan, läpparna i rörelse, och frambringa talet, dessutom hur böjelserna kan verka på ansiktet och där framställa bilder av sig, så att en annan därav ofta vet vad man tänker och vill. Dessa ting kan ge en föreställning om förebildningar och motsvarigheter. Eftersom sådana saker sker i människan, och eftersom inte något existerar som kan äga fortbestånd av sig självt, utan endast med hjälp av något annat, och detta åter med hjälp av något annat, och till slut med hjälp av den Förste, och det med hjälp av en knutpunkt (nexus) av motsvarigheter, så kan de som har en något större omdömesförmåga därav sluta sig till att mellan människan och himlen finns en motsvarighet och dessutom mellan himlen och Herren, som är den Förste.

4045. Eftersom det finns en sådan motsvarighet, och himlen är indelad i flera mindre himlar, och dessa i ännu mindre, och överallt i samfund, så finns där himlar som är kopplade till stora och lilla hjärnan i allmänhet, samt i dessa himlar finns de som är kopplade till hjärnornas olika delar eller lemmar, till exempel de som hör till den hårda hjärnhinnan (*dura mater*), den mjuka hjärnhinnan (*pia mater*), den inre tunna hjärnhuden, (*tenuis seu pia mater*), de som är kopplade till sinusiteterna (*sinus*), dessutom de som är kopplade till kropparna och håligheterna där, såsom de som föreställer den valkiga kroppen (*corpus callosum*), den strimmiga kroppen (*corpora striata*), de mindre körtlarna, hjärnkamrarna, den trattformiga gången, och så vidare. Hur beskaffade de är som föreställer det ena och det andra, har blivit mig upptäckt,

såsom man kan se av det följande.

4046. Flera andar visade sig på medelavstånd över mitt huvud. Tillsammans verkade de som hjärtats klappande, men det var liksom ett reciprokt böljande nedåt och uppåt, med en viss kylig blåsning på min panna. Av detta kunde jag dra slutsatsen att de var av en mellansort, nämligen att de hörde såväl till hjärtats som till lungornas område, och också att de inte var inre andar. Därefter framställde dessa ett flammande ljus, grovt men dock lysande, vilket först syntes under vänstra delen av hakan, därefter under vänstra ögat, sedan här ovan ögat, men det var dunkelt, trots det flammande, inte vitglänsande, varav jag kunde veta hur beskaffade de var, ty ljusen tillkännagiva böjelserna, samt också graderna av förståndighet. [2] När jag därefter lade handen på vänstra sidan av huvudskålen eller huvudet, kände jag under handflatan ett klappande som likaledes böljade nedåt och uppåt, och av det tecknet förstod jag att de hörde till hjärnan. När jag frågade, vilka de var, ville de inte tala. Men andra berättade att de inte gärna talade. När de därefter blev tvingade att tala, sade de att de på ett sätt skulle avslöjas hur beskaffade de var. Jag förstod att de var ibland dem som utgöra den hårda hjärnhinnans område, vilken är den stora och lilla hjärnans allmänna hinna. Sedan upptäckte jag hur beskaffade de var, ty av talet med dem fick jag veta det. De var - som när de levde som människor – sådana som inte hade tänkt på något andligt eller himmelskt, inte heller talat om sådana saker, eftersom de var så beskaffade att de inte trodde att det finns något annat än det naturliga, och detta eftersom de inte kunde tränga djupare [i tanken], men detta erkände de dock inte. De hade trots detta liksom andra dyrkat det Gudomliga, använt tid på att bedja, och varit goda medborgare. [3] Det var sedan andra som också flöt in på min puls men inte genom ett böljande nedåt och uppåt utan på tvären. Sedan var det andra som inte rörde sig fram och tillbaka utan mera åt ett håll, och dessutom andra av vilka pulsens rörelse hoppade från ett ställe till ett annat. Man sade att dessa hörde till den yttre lamellen av hårda hjärnhinnan (*Aura mater*), och att de var bland sådana som tänkte om andliga och himmelska ting enbart på grund av sådant som är föremål för de yttre sinnena, och de förstod inte ting som var inre på något annat sätt heller. Min hörsel uppfattade dem som varande av det kvinnliga könet. De som resonerar på grund av utvärtes sinnliga ting, följaktligen på grund av världsliga och jordiska ting, om sådana som tillhör himlen eller om andliga ting som hör till tron och kärleken till Herren, ju mer de göra dessa till en och samma sak eller blandar ihop dem, desto mera rör de sig mot det yttre, ända till huvudets ytterhud, vilket är vad de också förebildar. Men trots det är de inom den Stora människan, fastän i dess yttersta delar, ifall de har fört ett gott leverne. Ty var och en blir frälst som är befäst i ett gott leverne på grund av sin böjelse för människokärlek.

4047. Det fanns också några andra som syntes över huvudet, vilkas gemensamma rörelse som flöt in över huvudet strömmande sig tvärs över framifrån och bakåt. Och jag såg också andra vilkas inflytande rörelse rörde sig från båda tinningarna in mot mitten av hjärnan. Jag upplevde att dessa var sådana som hörde till den mjuka hjärnhinnans område, vilken är den andra hinnan, och den som närmre omsluter stora och lilla hjärnan genom utsända trådar som står i förbindelse med dem. Hur

beskaffade dessa andar var, förstod jag av deras tal, ty de talade med mig. De var sådana som de varit i världen, på så sätt att de inte satte mycket förtroende till sitt tänkande, och därför kunde de inte bestämma sig för att tänka något visst beträffande heliga ting, utan de gjorde sig beroende av andras tro utan att överväga om det var sant eller inte. Att de var så beskaffade, visades för mig genom inflytelsen av deras förnimmelse i Herrens bön när jag läste den, ty alla andar och änglar, vilka som helst, kan av Herrens bön bestämmas vad gäller deras beskaffenhet, och detta genom inflytelsen av deras tankeföreställningar och böjelser på bönsens innehåll. Av detta kunde jag också förnimma att de var så beskaffade, och dessutom att de kunde betjäna änglarna som förmedlande andar. Ty mellan himlarna finns det förmedlande andar, genom vilka det äger rum en förbindelse. Dessa andars föreställningar är nämligen inte tillslutna utan öppna, och på så sätt låter de sig påverkas, samt tillåter och tar gärna emot inflytelse. För övrigt var de anspråkslösa och fridsamma och de sade att de var i himlen.

4048. Det var någon nära intill mitt huvud som talade med mig. Av tonen förstod jag att han var i ett rofyllt tillstånd, liksom i ett tillstånd av lugn sömn. Han frågade om än det ena än det andra men med en sådan klokhet att en vaken inte hade kunnat fråga på ett klokare sätt. Jag förstod att inre änglar talade genom honom, och att han var i ett sådant tillstånd att han förnam och framförde det som de hade sagt. Jag frågade om detta tillstånd, och sade till honom att han var i ett sådant tillstånd. Han svarade att han inte talar annat än gott och sant, och att han varseblev om något annat flöt in, och att, om något annat flöt in, så kunde han inte ta emot det och inte heller uttala det. Om sitt tillstånd sade han, att det var fridsamt, och det fick jag också förnimma genom vad som meddelades. Det sades att sådana är de som är kopplade till håligheterna (*Sinus*) eller de större blodkärlen i hjärnan, och att de som är likadan som denne, är kopplade till den på längden utsträckta håligheten (*Sinum Longitudinalem*) som är mellan båda hjärnhalvorna, samt att de där är i ett lugnt tillstånd, fastän hjärnan på båda sidor bullrar.

4049. Det var några som befann sig över huvudet något litet framåt som talade med mig. De talade behagfullt och flöt in på ett rätt så mildt sätt. De var annorlunda jämfört med de andra därigenom att de hade en ständig begärelse och längtan efter att komma i himlen. Det sades att sådana är de som är kopplade till ventriklarna eller de större kaviteterna i hjärnan, och som hör till det området. Orsaken meddelades också, nämligen att den bättre sortens lymfa som finns där är så beskaffad, att den går tillbaka till hjärnan, vilket förklarar att den också har ett sådant bemödande. Hjärnan betecknar himlen, och med bemödandet betecknas begärelsen och längtan. Det är så motsvarigheterna fungerar i detta fall.

4050. Först fick jag syn på ett ansikte över ett himmelsblått fönster, men ansiktet drog sig snart tillbaka inåt. Då fick jag syn på en liten stjärna ungefär i trakten av vänstra ögat, och sedan såg jag flera rödaktiga småstjärnor som skimrade i vitt. Därefter såg jag väggar, men inte något tak, väggar enbart på vänstra sidan, därefter liksom en stjärnhimmel, och eftersom jag såg detta på den ort, där det fanns de som

var onda, så förmodade jag att det var något motbudande som skulle hållas fram för min syn, men snart försvann väggarna och himlen och det syntes en brunn, ur vilken liksom ett vitglänsande moln eller ånga kom fram. Jag såg också hur något liksom östes upp ur brunnen. [2] Jag frågade vad allt detta skulle beteckna och förebilda. De sade att det var en förebildning av den trattformiga gången i hjärnan (*infundibulum*), över vilken själva hjärnan låg som betecknas med himlen. Och det som jag sedan såg var det kärl som betecknas med brunnen och som kallas den trattformiga gången (*infundibulum*). Molnet eller ångan däremot som kom upp ur brunnen, var mjölksaften (*lympa*) som passerar igenom och pumpas ut därifrån, och att mjölksaften var av två slag, nämligen en som var blandad med vitala substanser, vilken hör till de nyttiga mjölksafterna, och en annan som var blandad med de vattenaktiga substanserna i blodet (*serositatibus*), vilka hör till de ekskrementartade mjölksafterna. [3] Sedan visade man för mig hur beskaffade de är som är kopplade till detta område, men enbart dem som var av en sämre sort. Jag såg också hur de löpte omkring hit och dit, och hur de slog följe med dem de såg och gav akt på allt, och det som de hörde berättade de för andra. De har en böjelse för misstankar, otålighet, rastlöshet, vilket liknar mjölksaften (lymfan) som finns därinne och som förs fram och tillbaka. Deras resonering är dessa vätskorna där som de förebilda. Men dessa andar är av en mellansort. [4] De däremot som föreställer de ekskrementartade safterna där är de som drar ned andliga sanningar till det jordiska planet, och där förorenar dem, såsom de, till exempel som, när de hör något beträffande den äktenskapliga kärleken, vänder det till bojerier och äktenskapsbrott, och således drar ned det som angår den äktenskapliga kärleken till dessa styggelser, och så vidare i allt övrigt. Dessa syntes fram till på något avstånd till höger. Men de som är välartade liknar dem om vilka det just har talats här ovan i nr 4049.

4051. Det finns samfund som är kopplade till den region i hjärnan som kallas näset (*isthmus*), och också sådana som är kopplade till de små fiberknutarna i hjärnan, vilka har ett körtelartat utseende. Från dessa löper fibrerna ut till olika funktioner. Det vill säga, dessa fibrer verkar som ett i deras ursprung i körtlarna, men där de till slut hamnar är de olika. Jag fick se ett samfund av andar, som motsvarar sådana saker. Något ska nu sägas om detta. Några andar kom fram till mig och tilltalade mig och sade att de var människor, men jag tilläts svara dem att de inte är människor som har en kropp utan andar och således också människor, eftersom allt hos anden strävar till sådant som tillhör människan, också till en form som är lik den kropp som människan har, ty anden är den invärtes människan. Dessutom tilläts jag säga att människan är människa på grund av förståndighet och vishet, inte på grund av formen. Att goda andar fördenskull, och än mer änglar, är människor mer än de som befinner sig i [den fysiska] kroppen, eftersom de lever i ett vishetens ljus som är större än för dem som lever i kroppen. [2] Efter detta svar sade de att de är många i samfundet men att den ene inte är den andre lik. Men eftersom det föreföll mig omöjligt, att ett samfund där alla var olika skulle kunna finnas i det andra livet, så talade jag med dem om den saken och så småningom förstod jag, att fastän de är olika, så är de dock eniga beträffande ändamålet som är ett och detsamma för dem alla. De sade vidare, att de

är så beskaffade att var och en handlar olika, och också talar olika i jämfört med en annan, men att de dock vill och tänker likadant. Detta belyste de med ett exempel. När någon i deras samfund säger om en ängel, att han är den minste i himlen, så säger en annan att han är den störste, och en tredje att han varken är den minste eller den störste, och så vidare med stora variationer. Att tankarna trots det utgör ett, nämligen att den som vill vara den minste, är den störste, och att han av detta jämförelsevis är den störste, men att han varken är den minste eller den störste, eftersom han inte tänker på att vinna överlägsenhet över andra. Det är på samma sätt i allt annat. På så sätt har de en gemensam uppfattning om den grundläggande principen men verkar på olika sätt i de yttersta eller omkringliggande verksamheterna. De kom intill mitt öra, och sade att de är goda andar, och att deras sätt att tala är så beskaffat. Det sades om dem, att man inte vet, varifrån de kommer, och att de hör till de samfund som vandrar runt.

4052. Dessutom är hjärnans motsvarighet med den Stora människan så beskaffad, att de som är i det godas första principer är kopplade till de delar i hjärnan som där är de första principerna (*principia*), och som kallas körtlar eller de barklika substanserna. Men de som är i det sannas första principer är kopplade till de delar i hjärnan som löper ut från dessa första principerna och kallas fibrer. Dock gäller detta med den skillnaden att de som motsvarar den högra delen av hjärnan är de som är i viljan för det goda, och därav i viljan för det sanna, medan de som motsvarar den vänstra delen av hjärnan är de som är i förståelsen av det goda och sanna, och av detta i böjelse för dessa. Detta kommer sig av att de som i himlen är till höger om Herren, är de som är i det goda på grund av viljan. Men de som är till vänster om Herren, är de som är i det goda på grund av förståndet. De förstnämnda är de som kallas himmelska, de sistnämnda däremot kallas andliga.

4053. Att det finns så beskaffade motsvarigheter har hittills inte kommit till någons kännedom, och jag vet att man kommer att förundra sig över detta när man bör det, och detta av den orsak att man inte vet vad som menas med den invärtes och den utvärtes människan, och att den invärtes människan är i den andliga världen, den utvärtes däremot i den naturliga, och att det är den invärtes människan som lever i den utvärtes och flyter in på denna och styr den. Av detta, såsom också av det som är anfört i nr 4044 här ovan kan man dock veta, att det äger rum en inflytelse och att det finns en motsvarighet. Att det förhåller sig så känner man helt och hållet till i det andra livet. Man vet också att det naturliga inte är något annat än en förebildning av andliga ting, och att det naturliga har sin tillblivelse och sitt fortbestånd därifrån, och att förebildningen i det naturliga överensstämmer med dess motsvarighet.

4054. Hjärnan, liksom himlen, befinner sig i ändamålets rike som handlar om nyttor. Så är det, därför att allting som flyter in från Herren utgör ett ändamål som avser människosläktets frälsning. Det är detta ändamål som styr i himlen. Och som ett resultat av detta styr det också i hjärnan, ty hjärnan - där människans andesinne är - avser ändamålen i kroppen, nämligen att kroppen ska kunna betjäna själen, för att själen i sin tur ska kunna vara lycklig i all evighet. Men det finns samfund som inte har

någon nytta som ändamål utan enbart att vara bland vänner, män och kvinnor, och att söka sitt nöje där. Således är de sådana som enbart ser till sin egen njutning och bara tänker på sig själva. Och om de ombesörja några husliga eller allmänna angelägenheter, så sker det för samma ändamål. Nu för tiden finns samfund med sådana andar fler samfund med sådana andar än man någonsin kan tro. Så snart sådana andar närmar sig, känns deras påverkansfält, som hos andra släcker ut böjelserna för det sanna och det goda, och när dessa har tillintetgjorts, så känner de det nöje som de delar med sina vänner. [2] Dessa andar orsakar blockeringar i hjärnan och inger känslolöshet i sinnesfunktionerna. Av den sortens andar var flera samfund hos mig, och jag kunde förnimma att de var närvarande på grund av slöheten, trögheten och av att jag därigenom berövades alla böjelser. Några gånger talade jag också med dem. De utgör en pest och ett fördärv, eftersom de, under det de var i världen, i det civila livet uppträdde som goda, angenäma, artiga, och också snillrika människor. Ty de förstår sig på det höviska och hur man med hjälp därav nästlar in sig, i synnerhet i vänskapsförbindelser- Vad det att vara vän med en god, eller vad vänskap för en god vill säga, vet de inte, och vill inte heller veta det. För dem väntar en sorglig lott. De lever därefter i smuts och i en sådan känslolöshet, att knappast något mänskligt, med avseende på fattningsförmågan, finns kvar hos dem, ty ändamålet utgör människan, och sådant som ändamålet är, sådan är människan, och ett sådant mänskligt har hon följaktligen efter döden.

4055. En fortsättning om den Stora människan och dess motsvarigheter följer vid slutet av nästa kapitel.